

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวระหว่าง
สภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 10 ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องจาก
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังจะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าความสำคัญดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความล้มเหลวภายในครอบครัว
เศรษฐกิจของครอบครัว
สภาพที่อยู่อาศัย
การส่งเสริมการเรียนภายในครอบครัว
สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน
คุณภาพการสอนของครู
บรรยากาศในชั้นเรียน
กิจกรรมนอกชั้นเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการตัดสินหรือพิจารณาตัดสินผลการเรียนที่ครูอาจารย์สอนในวิชาต่าง ๆ แก่นักเรียนเป็นหลักในการวัดผลการศึกษาริธีหนึ่ง

กรมวิชาการ (2515: 4) กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้ที่ได้รับหรือทักษะที่เจริญขึ้นโดยการเรียนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนตามปกติ โดยพิจารณาจากคะแนนสอบ หรือผลงานที่ครูกำหนดให้ทำหรือทั้งสองอย่าง
2. ผลหรือผลงานที่นักเรียนได้จากการเรียนวิชาสามัญ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ ซึ่งตรงกันข้ามกับทักษะที่ได้จากวิชา การฝีมือ และพลศึกษา

ชวาล แพร่ศกุล (2516: 15) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ความสำเร็จด้านความรู้ ทักษะและสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของสมอง นั่นคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อยสามสิ่งคือ ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ

จรินทร์ ชานีรัตน์ (2518: 6) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ความสำเร็จที่ได้รับจากความรู้ ความสามารถหรือทักษะหรือหมายถึง ผลงานการเรียน การสอนหรือผลงานที่เด็กได้จากการประกอบกิจกรรมส่วนนั้น ๆ ก็ได้

มณี เบ็นสุข (2522: 8) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการออกแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผู้ที่ตอบได้คะแนนมาก คือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อยถือว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สันติภาพ สระบัว (2526: 14) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ สมรรถภาพของสมองในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากครู

หจนาอนุกรมฉิม เดลิมพระ เกียรติ พุทธจักรราช 2530 (2530: 529) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง "ผลสำเร็จ"

เฮช เจ อีเซนท์ (H.J. Eysench 1972: 28) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งซึ่งอาจมาจากการทำงานที่ต้องอาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง

จากนิยามที่นักการศึกษาต่าง ๆ ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงพอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะ สมรรถภาพและสมองด้านต่าง ๆ ที่วัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีต่าง ๆ

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น เรื่องที่ผู้สอน นักการศึกษา และนักจิตวิทยาให้ความสนใจมาโดยตลอด ทั้งนี้โดยพยายามศึกษาว่าองค์ประกอบใดบ้างที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน อันจะเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถและศักยภาพที่มีอยู่ในตนเอง เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520: 19-35) ได้ระบุในรายงานการประเมินผลการพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2518 ว่า ประสิทธิภาพทางการศึกษาสามารถจัดได้จากคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น เป็นผลมาจากองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการนับตั้งแต่ เด็กเกิดมาและเจริญเติบโตในครอบครัวจนกระทั่ง เข้าสู่วัยเรียน องค์ประกอบที่สำคัญหลายประการนั้นได้แก่ คุณลักษณะของนักเรียน คุณภาพของการจัดการศึกษาในโรงเรียน และความสามารถที่คิดค้นมาโดยกำเนิด รวมทั้งภูมิหลังของครอบครัวของนักเรียนด้วย

แดเนียล เอ. เพรสคอตต์ (Daniel A. Prescott 1961: 14-16) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตรากาจรเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพของร่างกาย ข้อมกระดูกของร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย
2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบุตรและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน และฐานะทางบ้าน
4. องค์ประกอบทางด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติ และแรงจูงใจ

6. องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ได้แก่ การปรับตัว และการแสดงอารมณ์

เซอร์เบิร์ต เจ. เคลาส์ไมเออร์ (Herbert J. Klausmeier 1961: 29) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ คุณลักษณะของผู้เรียน คุณลักษณะของครูผู้สอน คุณลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรมระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน คุณลักษณะกับกลุ่ม และแรงผลักดันภายนอก และได้สรุปว่า คุณลักษณะของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในการอธิบาย ถึงประสิทธิผลทางการเรียน

นอกจากนี้ มาเรียน ชริมเชอร์ แอชเวิร์ธ (Marion Schrimsher Ashworth 1964: 3224-A. ได้ศึกษาเปรียบเทียบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่คาดหวังและค่าที่กำหนดไว้จะมีพื้นฐานแตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่ กล่าวคือระดับ เศรษฐกิจและสังคม อาชีพ และความมั่นคงในอาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โอกาสที่นักเรียนจะอ่านหนังสือและทัศนอาจารย์ โอกาสที่นักเรียนจะศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเอง และความร่วมมือของผู้ปกครอง ที่มีต่อกิจกรรมของโรงเรียน สรุปผลได้ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับ เศรษฐกิจสังคมและการศึกษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่คาดไว้ เอาใจใส่และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่คาดไว้
3. แรงกระตุ้นจากผู้ปกครอง เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
4. อายุและเพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนน้อยมาก
5. โอกาสที่นักเรียนจะอ่านหนังสือที่มีคุณค่าและการทัศนศึกษาทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

ส่วน โรเบิร์ต เอ็ม. กานเย่ (Robert M. Gagne 1970: 42-45) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสรุปได้ว่า ในกระบวนการเรียนรู้ใด ๆ มี องค์ประกอบหลักอยู่ 2 ประการเท่านั้น ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ได้แก่ องค์ประกอบด้านทัศนธุรกรรม และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมดังนี้

1. องค์ประกอบด้านทัศนคติธรรม เป็นส่วนที่บุคคลได้รับจากปัจจัยทางชีววิทยาซึ่งมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนอยู่หลายองค์ประกอบด้วยกัน แต่ที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ สติปัญญาและความถนัด สติปัญญาเป็นความสามารถทางสมองซึ่งเกี่ยวข้องอยู่กับความสามารถในการปรับตัว สถานการณ์ใหม่ และเป็นที่ยอมรับกันว่าสติปัญญาของคนนั้นได้รับการถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม แต่ยังมีองค์ประกอบบางอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ประสบการณ์ การเรียนรู้ และความสนใจ สำหรับความถนัดที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ได้แก่ ความถนัดเชิงภาษา ความถนัดเชิงเหตุผล ความถนัดเชิงมิติ ความถนัดเชิงความจำ และความถนัดเชิงตัวเลข

2. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม เป็นส่วนที่บุคคลได้รับมาจากการเรียนรู้ สังคม และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น แบ่งได้เป็น 3 ด้านด้วยกันคือ ด้านที่ 1 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ด้านสภาพสังคมและ เศรษฐกิจของผู้เรียน ด้านที่ 2 ได้แก่ องค์ประกอบที่เกี่ยวกับโรงเรียนและบุคลิกภาพโดยส่วนรวมของครู ส่วนด้านที่ 3 ได้แก่ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษา

จากการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการ เรียนของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษา เอ็ดเวิร์ด แฟรงเคิล (Edward Frankel 1962: 176-179) พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ขาดเรียนบ่อย ทำผิดวินัยมาก และมีส่วนเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อย ผลการศึกษาดังกล่าวตรงกับผลการศึกษาของ เดวิด อี เลวิน (David E. Levin 1965: 10) ที่ว่าฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษา โดยเหตุที่ว่าฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่เกี่ยวกับเรื่องเจตคติ แรงกระตุ้น และค่านิยม ตัวแปรเหล่านี้มีความสำคัญต่อผลการเรียนในโรงเรียนทั้งสิ้น

เมื่อศึกษาถึงองค์ประกอบที่เป็นตัวตัดสินระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรเบิร์ต เจ ฮาร์วิกเฮิร์ทส และ เบอ์นิส แอล นิวกาเทน (Robert J. Harvighurst and Bernice L. Neugarten 1969: 159) กล่าวว่า มี 4 ประการด้วยกันคือ

1. ความสามารถที่คิดคำนวณแต่กำเนิด
2. ชีวิตและการอบรมในครอบครัว
3. ประสิทธิภาพของนักเรียน
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง หรือระดับความมุ่งหวังในอนาคต

จากองค์ประกอบ 4 ประการดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะประกอบด้วย ตัวแปรทางด้านนักเรียน ครอบครัว และครูผู้สอน และในส่วนตัวแปรด้านนักเรียน และครูผู้สอน เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom 1976: 167-176) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าโดยแบ่งตัวแปรที่ทำการศึกษากออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิดของนักเรียน หมายถึง ความสามารถในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา สถาบันและระบบการเรียน การยอมรับ ความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพซึ่งคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะเปลี่ยนแปลงหรือคงอยู่ได้
3. คุณภาพของการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและการรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่

บลูมได้สรุปผลการศึกษาไว้ว่า พฤติกรรมทางด้านความรู้ความคิดของผู้เรียนมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงทางการเรียนได้ 50 เปอร์เซ็นต์ อีก 50 เปอร์เซ็นต์เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ เกิดขึ้นได้ภายหลังการควบคุมตัวแปรแล้ว การเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะด้านจิตพิสัย และทางด้านคุณภาพของการสอน มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน คือ 25 เปอร์เซ็นต์ อีก 75 เปอร์เซ็นต์เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด รวมกับคุณลักษณะด้านจิตพิสัยมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 65 เปอร์เซ็นต์ อีก 35 เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ และเมื่อรวมตัวแปรทั้ง 3 ด้านเข้าด้วยกัน จะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 90 เปอร์เซ็นต์ อีก 10 เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ

จากผลการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่นอกเหนือจากความสามารถทางสติปัญญาหลายท่านทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หมายถึง ผลของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจจะ เป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงต้องมีตัวบ่งชี้อื่นได้มาจากกระบวนการใด กระบวนการหนึ่ง อาทิ เช่น การสังเกต การตรวจนับ การทดสอบด้วยข้อสอบ การเรียนการสอนในโรงเรียนมีความจำเป็นต้องตรวจสอบ ตรวจนับผลการเรียนการสอนที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว นั่นคือต้องมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บณิ เป็นสุข (2522: 14) กล่าวถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การวัดความสำเร็จในด้านความรู้ ทักษะและสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของสมอง ควรประกอบด้วยสิ่งสำคัญคือ ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ

สันติภาพ สระบัว (2526: 14) กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การวัดสมรรถภาพทางสมองในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม จากครู

ชวาล แพร่ฤๅล (2517: 12-14) กล่าวถึงความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง การตรวจสอบความรู้ทักษะและสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้จากการอบรม สั่งสอนของครู ส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอบโดยให้นักเรียนเขียน-ตอบในกระดาษซึ่งที่เรียกว่า การทดสอบกระดาษและดินสอ การวัดผลชนิดนี้สำคัญมากในวงการการศึกษา เพราะแบบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะทำหน้าที่วัดว่า เด็กเรียนรู้น้อยเพียงใด โดยแบบทดสอบชนิดนี้ต้องการวัดว่าครูได้ใช้เนื้อหาวิชาไปกระตุ้นสมอง เด็กให้ห้องอกงามตามความมุ่งหมายของหลักสูตรได้มากน้อยเพียงใด โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) ซึ่งหมายถึง แบบสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่เด็กได้เรียนรู้นั้น ในอดีตคว่ำรับรู้ได้มากน้อยเพียงใด แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made test) เป็นแบบที่ครูสร้างขึ้นเฉพาะคราว เพื่อใช้ทดสอบผลสัมฤทธิ์และความสามารถทางวิชาการของเด็ก มีใช้ทั่วไปในโรงเรียน แบบสอบประเภทนี้สอบเสร็จก็ทิ้งไป จะสอบใหม่ก็สร้างขึ้นหรือของเก่ามาปรับปรุงเปลี่ยนแปลง โดยไม่มีวิธีการอะไร เป็นหลักการปรับปรุง ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ

2. แบบสอบมาตรฐาน (Standardized test) เป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่ซับซ้อนมากกว่าที่ครูสร้างขึ้นเอง เมื่อสร้างขึ้นแล้วก็มีการนำไปทดสอบแล้วนำไปทดลองสอบ แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติหลายครั้งหลายหน เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพดี มีมาตรฐาน ซึ่งแบบมาตรฐานนั้นมีความเป็นมาตรฐานอยู่ 2 ประการคือ

2.1 มาตรฐานในการดำเนินการสอบ หมายความว่า แบบสอบนี้ไม่ว่าจะนำไปใช้ที่ไหน เมื่อไรก็ตาม คำชี้แจง คำบรรยาย การดำเนินการสอบจะเหมือนกันทุกครั้งที่ไปจะมีการควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ที่จะทำให้คะแนนคลาดเคลื่อน เช่น ผู้คุมสอบ การจัดชั้นเรียน กระบวนการสอบ การใช้คำสั่ง เป็นต้น กระบวนการสอบประเภทนี้จึงต้องมีคำชี้แจงในการใช้สอบ (Manual) ด้วย.

2.2 มาตรฐานในการแปลความหมายคะแนน ก็ต้องแปลคะแนนได้เหมือนกัน ฉะนั้นข้อสอบประเภทนี้จึงต้องมีเกณฑ์ (Norm) สำหรับ เปรียบ เทียบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

ถ้าแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นเองมีคุณสมบัติทั้งสองข้อนี้ก็จัด เป็นข้อสอบมาตรฐานได้ เช่นเดียวกัน แบบสอบถามที่ครูสร้างขึ้นเองมีข้อดีตรงที่ครูวัดได้ตรงจุดมุ่งหมาย เพราะผู้สอน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง . แบบสอบมาตรฐานมีข้อดีตรงที่เชื่อถือได้ ทำให้สามารถนำไปเทียบได้กว้างขวาง

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ครอบครัว เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในสังคม เป็นสถาบันมูลฐาน ซึ่งทำหน้าที่วางรากฐานให้แก่สถาบันอื่น ๆ ในสังคมครอบครัว เป็นสถาบันทางด้านสังคมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ ไม่มีสถาบันใดทำหน้าที่ของครอบครัวได้ทุกอย่าง มนุษย์ต้องเกิดและรับการเลี้ยงดูในครอบครัว เป็นที่รักและต้องการของบิดามารดาจึงจะเจริญเติบโตได้อย่างปกติหรือเต็มที่ ความรักและต้องการของบุตร ความรับผิดชอบในหน้าที่ ของบิดามารดาเหล่านี้จะทำให้บุตรได้รับความ

เอาใจใส่ การถ่ายทอดความรู้ จริยธรรม ค่านิยม และประสบการณ์ที่มีค่าของผู้ใหญ่ เพื่อนำมาปรับตัวและประพฤติดนให้เหมาะสม เด็กจะมีผลการเรียนขึ้นอยู่กับสภาพภายในครอบครัว ความรัก ความอบอุ่นที่ผู้ปกครอง พ่อแม่มีต่อลูก

เอ็น แอล เกจ และ เดวิด ซี เบอร์ลินเนอร์ (N.L.Gage and David C. Berliner 1979: 69-70) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีต่อความสามารถของนักเรียน 2 ประการด้วยกันคือ เด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยตรงตามสภาพการณ์ในครอบครัวและจากการเลียนแบบผู้ใหญ่ในครอบครัว เด็กจะมีบุคลิกลักษณะและการใช้ความสามารถของคนโดยได้รับอิทธิพลมาจากการพิจารณาและเจตคติของพ่อแม่

สภาพแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของเด็ก เด็กจะพร้อมในการเรียน ถ้าบ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้มาเรียน คือ มีความเข้าใจดีต่อกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดหวั่นวิตกกังวล ดังที่ อิน สับ ซอง และ จอห์น แฮทตี (In Sub Song and John Hattie 1984: 1267-1281) กล่าวถึงคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัว เป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของเด็กมากกว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ลี เจ ครอนบาช (Lee J. Cronbach 1977: 112-115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวซึ่งประกอบด้วย บรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ บรรยากาศทางอารมณ์เป็นลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่พ่อแม่สร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีเจตคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีพ่อแม่ที่เข้าใจคน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในยามต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดี จะทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

เศรษฐกิจของครอบครัว

สภาพแวดล้อมทางบ้านเกี่ยวกับความเป็นอยู่และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสภาพเศรษฐกิจไม่ดี ดังที่ อัจฉรา สุขารมย์ และ อรกนิทร์ ชูชม (2530: 26-29) ได้กล่าวถึงสภาพความเป็นอยู่และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแยกกล่าวได้ 2 ประการคือ

1. สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว ในแต่ละครอบครัวจะมีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันไป บางครอบครัวมีสมาชิกมาก บางครอบครัวมีสมาชิกน้อย บางครอบครัวพ่อแม่แยกกันอยู่ บางครอบครัวพ่อแม่เลิกร้างไปแต่งงานใหม่ ทำให้เกิดปัญหาลูกเลี้ยง แม่เลี้ยง หรือมีคาชอบตัมเหล่า เล่นการพนันเมาอาละวาด ประพฤติชั่ว เป็นที่น่าอับอาย หรือมีคามารดาได้รับการศึกษาคำ ไม่มีอาชีพ หาเช้ากินค่ำ รายได้ของครอบครัวไม่สมดุลกัน หรือมีคามารดาไม่ค่อยสนใจในการศึกษา เพราะไม่ค่อยรู้เรื่องนี้ จึงไม่ค่อยสนับสนุนเท่าที่ควร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่จะเป็นสาเหตุให้เกิดความแตกต่างกันในระหว่าง เด็กที่ต่างครอบครัวกันออกไป

2. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปัจจุบันนี้ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับทุกประเทศ ประเทศไทยเองก็ประสบปัญหาเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวมีผลหลายอย่าง เช่น ทำให้ทุกคนต่างแก่งแย่งกันทำมาหากินมากขึ้น เพื่อจะได้เงินมาดำรงชีพจึงไม่ค่อยมีเวลายามสนใจเอาใจใส่กับบุตรซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อครอบครัวและสังคมได้

ถ้าจะลองพิจารณาถึงผลของความผิดเคืองทาง เศรษฐกิจที่มีผลต่อการศึกษา จะเห็นว่า มีอิทธิพลอยู่ไม่น้อย เด็กที่มีโอกาสได้เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีส่วนใหญ่จะได้รับการสนับสนุนทางการเงินมาก พ่อแม่ก็จะส่งเสียให้เรียนสูง ๆ เพื่อจะได้มีอาชีพที่ดีในภายหน้า และในขณะที่กำลังเรียนอยู่ก็จะได้รับความสนับสนุนอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นด้านอุปกรณ์การเรียน เงินค่าใช้จ่าย เสื้อผ้าอาหาร ของใช้ที่จำเป็น ส่วนเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจนโอกาสที่จะเรียนก็มีน้อยเพราะพ่อแม่ไม่มีทุน หรือถ้าได้เรียนแล้วก็ยังต้องประสบปัญหาอีก คือ ต้องพบกับความขาดแคลนต่าง ๆ ไม่มีเงินใช้จ่ายอย่างเพียงพอ

ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา (2532: 29) ได้ให้แนวคิดว่ารายได้ เศรษฐกิจของครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทั้งนี้เพราะการศึกษาไม่ว่าระดับใดจำเป็นต้องใช้ปัจจัยทางการเงิน เป็นส่วนส่งเสริมและสนับสนุน เพื่อให้สามารถศึกษาได้สำเร็จตามความต้องการ

สภาพที่อยู่อาศัย

สภาพของที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพของบ้าน ที่ตั้งของบ้าน สภาพแวดล้อมในบริเวณนั้น นับว่ามีความจำเป็นต่อมนุษย์ และเป็นปัจจัยสำคัญที่ขาดไม่ได้เลย บ้านเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ บ้านเป็นสถานที่ที่สมาชิกทุกคนในบ้านจะได้อยู่ร่วมกันจะได้พบกัน เป็นสถานที่สำหรับพักผ่อนประกอบภารกิจหรือกิจวัตรต่าง ๆ

บ้านมีความสำคัญมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำบ้านให้น่าอยู่เป็นที่พักผ่อนทางกายและทางใจอย่างแท้จริง บ้านที่ดีต้องมีสุขลักษณะที่ดี คือ มีบริเวณกว้างขวางเพียงพอ ไม่แออัด มีห้องที่เป็นสัดส่วน มีการถ่ายเทระบายอากาศได้ดี ไม่มีกลิ่นหรือควันรบกวน มีความสะอาดและเป็นระเบียบพอสมควร ทำให้ผู้อยู่อาศัยเกิดความรักความอบอุ่น เกิดความสบายใจ

หจงวาด วายวานนท์ (2518: 23-32) ได้กล่าวถึงความสำคัญของบ้านสรุปได้ว่าบ้าน เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญถ้าหากบ้านหรือที่อยู่มีสุขลักษณะเช่นคับแคบ เกินไป จะทำให้เด็กต้องอยู่อย่างเบียดเสียดยัดเยียด ถ้าแสงสว่างไม่พอจะถ่ายเทอากาศไม่สะดวก ครว้ ห้องน้ำทางระบายน้ำไม่สะอาดจะเป็นภัยต่อสุขภาพและจิตใจของเด็ก

ลักษณะของที่อยู่อาศัยจะมีอิทธิพลต่อผู้อยู่อาศัย ถ้าบ้านดีถูกสุขลักษณะ ผู้อยู่อาศัยก็จะมีสุขภาพดีทั้งทางกายและทางจิตใจ เด็กก็เช่นเดียวกันถ้าเขาได้อยู่ในบ้านที่ดี ในสภาพแวดล้อมที่ดีก็จะช่วยส่งเสริมให้สุขภาพดีมีสติปัญญา มีความรู้ลึกนึกคิด ในทางที่ดีช่วยให้เขาสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

พิชิต สกฤพรหมณ์ และคณะ (2515: 32-35) ได้กล่าวถึงหลักในการจัดบ้านที่ดีให้ถูกสุขลักษณะซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. บ้านพักอาศัยจะต้องมีลักษณะเป็นไปตามความต้องการทางด้านสรีรวิทยาของผู้อยู่อาศัย (Satisfaction of Fundamental Psychological Needs) การจัดบ้านเพื่อสนองความต้องการนั้นจะต้องประกอบด้วย การจัดการเกี่ยวกับการระบายอากาศและอุณหภูมิภายในบ้านจะต้องมีการระบายอากาศที่ดีพอและมีอุณหภูมิไม่สูงนัก จะต้องจัดให้มีแสงสว่างจากธรรมชาติหรือแสงสว่างจากไฟฟ้าก็ได้ นอกจากนั้นบ้านพักอาศัยจะต้องปราศจากการรบกวนจากเหตุรำคาญต่าง ๆ เช่น เสียงจากเครื่องยนต์ โรงงานอุตสาหกรรม กลิ่นอับไม่พึงประสงค์ ควันพิษ เป็นต้น

2. บ้านพักอาศัยจะต้องมีลักษณะเป็นไปตามความต้องการทางด้านจิตใจของผู้อยู่อาศัย (Satisfaction of Fundamental Psychological Needs) ความสุขทางใจของผู้อยู่อาศัยเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความสงบสุขภายในบ้าน ความต้องการทางจิตใจของผู้อยู่อาศัยขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ภายในบ้าน เช่น การจัดบ้านเรือน ความสะอาดเรียบร้อยของบ้าน ความมีสัมพันธภาพกับเพื่อนบ้านใกล้เคียง และความเป็นอิสระของบุคคล เช่น การมีห้องเป็นสัดส่วน

3. มีการป้องกันโรคติดต่อภายในบ้าน (Protection against Communicable disease) การป้องกันโรคติดต่อภายในบ้านพักอาศัย มีความสำคัญต่อสุขภาพอนามัยของผู้อยู่อาศัย โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว โรคติดต่อภายในบ้านพักอาศัยมีความสำคัญต่อสุขภาพอนามัยของผู้อยู่อาศัย โดยทั่ว ๆ ไปแล้วโรคติดต่อภายในบ้านสามารถป้องกันโดยจัดให้มีสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

- 3.1 มีน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาด เพียงพอ
- 3.2 มีการกำจัดอุจจาระที่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล
- 3.3 มีการกำจัดน้ำโสโครกและขยะมูลฝอย
- 3.4 มีที่เก็บอาหารมิดชิดปลอดภัยจากแมลงหรือสัตว์ต่าง ๆ
- 3.5 ห้องนอนมีพื้นที่ เพียงพอกับจำนวนคน
- 3.6 มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก

4. มีการป้องกันอุบัติเหตุภายในบ้าน (Protection against accidents) อุบัติเหตุภายในบ้านที่มักพบเสมอ ได้แก่ การลัดคกหกล้ม ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก สัตว์มีพิษกัดต่อย หรือกินอาหารที่เป็นพิษโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถ้าหากเรามีวิธีป้องกันที่ดีแล้ว อุบัติเหตุก็ไม่น่าจะเกิดขึ้น การป้องกันที่ดีและได้ผลนั้นจะต้องทราบสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุแล้วทำการป้องกันที่ต้นเหตุเสียก่อน

นอกจากจะมีบ้านที่อยู่อาศัยถูกหลักสุขาภิบาลแล้วก็อาจจะยังไม่เพียงพอ ยังจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมในบริเวณบ้านด้วย เช่น บ้านที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่มีการสัญจรไปมาอยู่เสมอ เพื่อนบ้านทะเลากันเป็นประจำ เป็นแหล่งมีวุ่นวายอันธพาล มีการเล่นการพนัน สิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลในทางที่ไม่ดี ซึ่งจะมีผลถึงสภาพจิตใจและการปรับตัวของเด็กในอนาคต ดังนั้นพ่อแม่หรือผู้ปกครองควรตระหนักใน เรื่องการเลือกสภาพที่ตั้งของบ้าน เรือนให้เหมาะสม

มณฑา สุทอปรีดา (2520: 22) ได้เสนอลักษณะของสภาพที่ตั้งบ้าน เรือนที่ดีไว้สรุปได้ดังนี้

1. มีบริเวณกว้างขวางเพียงพอ
2. ดินควรเป็นดินเหนียวปนทรายจะทำให้ไม่มีน้ำขังเฉอะแฉะ
3. ไม่เป็นที่ลุ่มมีน้ำขัง

4. มีการระบายอากาศที่ดี
5. ควรห่างไกลจากชุมชนที่แออัด เช่น ตลาด โรงงานอุตสาหกรรม
6. เป็นที่ที่มีการคมนาคมสะดวก
7. ควรเป็นบริเวณที่ปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวนต่าง ๆ
8. ควรจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี เช่น ไม่อยู่ใกล้ม้อ่นการพ่น สถานที่เริงรมย์ บาร ในท้คลับ เป็นต้น

นอกจากสภาพที่ตั้งของบ้าน เรือนแล้ว สิ่งที่จะต้องคำนึงอีกประการหนึ่งก็คือ การย้ายที่อยู่ การย้ายที่อยู่บ่อย ๆ อาจมีผลต่อการปรับตัวของเด็ก เด็กต้องปรับตัวกับเพื่อนใหม่อยู่เรื่อย ๆ พัฒนาการทางสังคมของเด็กไม่เจริญเท่าที่ควรทำให้ชีวิตไม่สมบูรณ์ เหมือนขาดบางสิ่งบางอย่างไป ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อจิตใจ พัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กด้วย

การส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัว

การส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัว เป็นสิ่งสำคัญในชีวิตการ เรียนของเด็ก บ้าน และครอบครัวมีอิทธิพลต่อชีวิตของเด็ก ถ้าผู้ใหญ่หรือสังคมสามารถจัดบ้านที่ดีให้แก่เด็กของคนได้ ก็หมายถึงการ เริ่มต้นที่ดี เริ่มปลูกฝังสิ่งที่ดีและ เป็นการนำทางชีวิตของเด็กไปสู่ความสุข และความหวังต่อไป พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่อยู่ภายในบ้าน ควรมีการส่งเสริมสิ่งที่ดีแก่เด็กทุกด้านและการส่งเสริมที่ควรเว้นคือ การส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัว เพื่ออนาคตของเด็ก และความหวังของผู้ปกครองเอง

วิลเลียม อาร์ บอร์โรว์ และ โรเบิร์ต ซี วิลสัน (William R. Morrow and Robert C. Wilson 1961: 508-514) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง จะมีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตร ให้คว้ชมเชย ยอมรับแสดงความสนใจและเข้าใจให้บุตรมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

จินคณา ซึ่งจิตตวิสุทธิ (2529: 60) ได้ให้แนวคิดในเรื่องการส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัวว่าพ่อแม่หรือผู้ปกครองควรส่งเสริมการเรียนรู้ภายในบ้าน จัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านที่เอื้ออำนวยต่อการ เรียนและการศึกษาหาความรู้ของเด็ก ซึ่งประกอบด้วยสิ่งสำคัญสรุปได้ดังนี้

1. แรงกระตุ้น เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน
2. การแนะแนวทางวิชาการ
3. การสร้างนิสัยที่ดีในการทำงาน
4. การส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็ก
5. ความกระตือรือร้นของครอบครัว

นอกจากนั้น เอ็น แอล กานเย่ และ เดวิด ซี เบอร์ลินเนอร์ (N.L. Gagné and David C. Berliner 1979: 231) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของพ่อแม่ผู้ปกครอง ที่ควรปฏิบัติคือ เด็กสรุปได้ดังนี้

1. ความเต็มใจในการอุทิศเวลาให้แก่เด็ก เช่น เล่นหรืออ่านหนังสือร่วมกับเด็ก ให้เวลาแก่เด็กตามความเหมาะสม
2. การให้คำปรึกษาแนะนำหรือแนะแนวแก่เด็ก ทาข้อสิ่งของที่เสริมความคิด สติปัญญา
3. ความปรารถนาในด้านผลสัมฤทธิ์ เช่น มีความคาดหวังให้เด็กได้ศึกษาในระดับ สูงขึ้น ความตั้งใจที่จะให้เด็กทำงานได้ดีที่สุดทั้งด้านการ เรียนและกีฬา
4. การยอมรับหรือปฏิบัติ เสนอพฤติกรรมของ เด็ก เช่นพร้อมที่จะให้คำชมเชยไม่ว่าเด็กจะ ทำงานได้ดี เค่นหรือไม่ก็ตาม
5. การจัดสรร ตามความต้องการด้านวิชาการของเด็ก เช่น การเตรียมเงินทุน สำหรับการศึกษาคือ การจัดหาบริเวณให้เล่นภายในบ้าน หรือหาโปรแกรมสถานที่ที่น่าสนใจ การจัด หาห้องหนังสือให้เด็กได้อ่านอย่าง เหมาะสม
6. การจัดหาแหล่งทรัพยากรภายนอก เช่น การส่งให้ เข้าเรียน การยินยอมให้เด็ก ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ การให้รางวัลเป็นสิ่งของ เพื่อส่งเสริมการ เรียนของเด็ก

สภาพภายในโรงเรียน

สภาพภายในโรงเรียนนับว่า เป็นสิ่งจำเป็นต่อการ เรียนของเด็ก ถ้าทางโรงเรียน จัด สภาพภายในโรงเรียนที่ดีน่าอยู่จะเป็นตัวกระตุ้นต่อการ เรียนรู้ของนักเรียนให้ได้สัมฤทธิ์ผลสูงใน ทางตรงกันข้าม ถ้าสถานศึกษาใดจัดสภาพแวดล้อมภายในที่ไม่น่าอยู่จะมีผลต่อสุขภาพจิต และ ความสนใจในการ เรียนของเด็กจะส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของเด็กได้

เอนกกุล กริแสง (2520: 17) ได้เน้นถึงความสำคัญของอาคารจัดสภาพภายในโรงเรียน โดยให้แนวคิดว่านักการศึกษาส่วนใหญ่จะยอมรับแล้วว่า ครูมิใช่ตัวจักรสำคัญที่จะสร้างความเจริญเติบโตแก่เด็กทุกด้าน อาคารสถานที่และการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนมีส่วนช่วยสร้างเสริมความเจริญงอกงามทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคมของนักเรียนอยู่มาก

อาคารและสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่ช่วยให้เด็กนักเรียน เกิดความรู้สึที่ดี เกิดความภาคภูมิใจต่อสถาบัน เกิดความรู้สึที่ดีต่อการ เรียนรู้ มีความพยายามสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ สร้างชื่อเสียง เกียรติยศให้กับตนเองและสถาบันอีกด้วย

สุปรีชา ทิรัญโต (2524: 181) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ที่จะใช้อาคารและสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนทำหน้าที่และให้ประโยชน์ต่อการ เรียนรู้ได้สูงสุด สรุปได้ดังนี้

1. สถานที่ตั้งต้องพิจารณาถึงความสะดวกในการติดต่อและมีบรรยากาศที่ดีในระยะยาว
2. ลักษณะพื้นที่ที่ตั้งอาคารสถานที่ควร เป็นที่ราบหรือที่ราบสูงน้ำท่วมไม่ถึงและไม่เป็นที่สูงจน เป็นปัญหา เกี่ยวกับสุขาภิบาล
3. ขนาดและเนื้อที่ควรมีขนาดกว้างพอที่จะสร้างตึกเรียน อาคารประกอบ มีที่ว่างสำหรับการเรียนพลานามัย มีที่โล่ง เป็นสนามเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ
4. ควรพิจารณาถึงการคมนาคมไม่ห่างไกลจากแหล่งชุมชนมากนัก
5. ควรตั้งอยู่ในที่ปลอดจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการเรียน เช่น โรงงานอุตสาหกรรม โรงแรม แหล่งการพนัน

นอกจากอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในโรงเรียนแล้ว โรงเรียนควรมีการจัดบริการต่าง ๆ เพื่อเอื้ออำนวยต่อการเรียนของนักเรียน เพื่อให้การศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน เป็นไปด้วยความสะดวกและได้ผลเต็มที่ ดังที่ หนัส หันนาคินทร์ (2524: 315) ได้กล่าวถึงบริการต่าง ๆ ที่โรงเรียนควรจัดให้แก่เด็กนักเรียนสรุปได้ดังนี้

1. บริการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล โรงเรียนควรจัดให้มีห้องพยาบาลขึ้นในโรงเรียน สำหรับการเจ็บป่วย เล็ก ๆ น้อย ๆ
2. บริการเกี่ยวกับห้องส้วม ควรมีบริการส้วมให้เพียงพอ เป็นสัดส่วน สิ่งที่ต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษคือความสะอาด

3. บริการจัดอาหารกลางวัน โดยทางโรงเรียนมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้รับประทานอาหารที่มีคุณค่าและมีราคาถูก
4. บริการร้านค้าของโรงเรียน เพื่อความสะดวกที่นักเรียนจะจัดหาอุปกรณ์ที่มีราคาถูก และมีคุณภาพตรงต่อความต้องการในวัยเรียน
5. บริการจัดให้ความปลอดภัยแก่นักเรียนทั้งในด้านทรัพย์สินและสวัสดิการส่วนบุคคล เช่น การรักษาความปลอดภัยในเรื่องเกี่ยวกับการจราจร

คุณภาพการสอนของครู

ครูเป็นบุคคลสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจเอาใจใส่ในการเรียน ครูควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็กทุกคนเกิดความพยายามให้มากขึ้น ควรสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนด้วยกัน พยายามให้เด็กทุกคนได้เรียนรู้ด้วยความพอใจและเกิดผลดีที่สุดการที่นักเรียนจะประสบผลในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพการสอนของครูเป็นสำคัญ การจัดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง และการจัดการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและคุณลักษณะของนักเรียน ครูภาษาไทยก็เช่นเดียวกันต้องมีคุณภาพที่ดี มีความสามารถในกาถ่ายทอดวิชาความรู้ การสอนภาษาไทยเป็นงานที่ยากต้องใช้ความอดทน มานะบากบั่น

สุจิต เทียรชอม และ สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2522: 37) ได้กล่าวถึงลักษณะของครูภาษาไทยที่ดี มีคุณภาพสรุปได้ดังนี้

1. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้มีความรู้ภาษาไทยดี
2. ครูภาษาไทยควรมีความรู้เกี่ยวกับวิทยาการในสาขาวิชาอื่น ตลอดจนความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวาง
3. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถพิเศษ เช่น สามารถร้องเพลงหรือพ้อนรำได้
4. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้ที่ปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้ที่มีความรู้ทันสมัยอยู่เสมอ
5. ครูภาษาไทยควรเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี

6. ครูภาษาไทยต้อง เป็นผู้มีความรัก ความพอใจและศรัทธาในอาชีพครู
7. ครูภาษาไทยควรมีวิธีการสอนที่ดี
8. ครูภาษาไทยควร เข้าใจหลักจิตวิทยา เข้าใจลักษณะธรรมชาติ และความต้องการของ เด็กวัยรุ่น

9. ครูภาษาไทยควร เป็น ผู้รู้แหล่งวิทยาการที่ดีทั้งที่เป็นบุคคลและที่ เป็น เอกสาร
10. ครูภาษาไทยควร เป็นผู้มีหน้าคาบิ๋มแอมแจ่มใสมีอารมณ์ดี
11. ครูภาษาไทยควร เป็นคนที่มีความขยันขันแข็ง มานะอดทน ขยันในการ เตรียม การสอน
12. ครูภาษาไทยควร เป็นคนที่มีจิตใจกว้างขวาง เป็นนักประชาธิปไตยโดยมีเหตุผล ยอมรับ ฟังความคิด เห็นของนัก เรียน

13. ครูภาษาไทยควรมีความสามารถในการแสดงหรือร่วมแสดงการเล่นต่าง ๆ ได้
14. ครูภาษาไทยที่ดีต้อง เป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงออก ซึ่งความคิดและ อารมณ์โดย เฉพาะในการสอนวิชาวรรณคดีไทย

15. ครูภาษาไทยควร เป็นบุคคลที่มีความคิดริ เริ่มสร้างสรรค์
16. ครูภาษาไทยควร เป็นผู้มีบุคลิกลักษณะดี แต่งกายสะอาด เรียบร้อย
17. ครูภาษาไทยควร เป็นคนที่มีความ เป็นตัวของตัวเอง เคารพหลักการมีความ เชื่อมั่น ใส่ตนเอง

18. ครูภาษาไทยควรหมั่นประชุมกัน เพื่อช่วยกันปรับปรุง การสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
19. ครูภาษาไทยควร เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีสามารถ เข้ากับผู้อื่นได้
20. ครูภาษาไทยควร เป็นผู้มีจิตใจ เข้มแข็ง กล้าหาญเด็ด เดี่ยว ไม่ย่อท้อค่องานหนัก และการดูหมิ่นจากบุคคลอื่น

บรรยากาศในชั้น เรียน

บรรยากาศในชั้น เรียน เป็นสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มี ผลต่อการ เรียนของนักเรียน การจัดห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่ดี จะเอื้อต่อการเรียนให้นักเรียนรักห้องเรียนมีความคั้งใจในการเรียน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยั้งที่ทางโรงเรียนไม่ควรมองข้ามไป การสอนในปัจจุบัน ตามหลักระ เน้นการจัดบรรยากาศภายในห้องเรียน เป็นส่วนสำคัญทางโรงเรียนควรจะสนับสนุน ให้เป็นไปได้อย่างกว้างขวาง

สุปรินชา ธีรภูโต (2524: 183) ได้กล่าวถึงหลักการจัดบรรยากาศภายในห้องเรียน
ที่ตีสรุปได้ดังนี้

1. ควรมีแสงสว่างในห้องเรียนในระดับที่มองเห็นได้ คือ มองเห็นได้เร็ว สมายตา
และชัด เจน
2. ควรไกลจากแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนจากบริเวณรอบ ๆ หรือภายนอกห้องเรียน
เพราะเสียงรบกวนจะทำให้รู้สึกรำคาญ เครียด กระวนกระวายและเหน็ดเหนื่อย นอกจากนี้
เสียงรบกวนยัง เป็นอุปสรรคต่อความ เข้าใจระหว่างครูกับนักเรียน ฉะนั้นควรมีการควบคุม เสียง
รบกวน เลือกที่ตั้งโรงเรียนให้ไกลจากเขตจราจรเมืองแน่น ทางรถไฟ เป็นต้น
3. อุณหภูมิและการถ่ายเทอากาศ อุณหภูมิและความชื้นควรอยู่ในเกณฑ์ระดับปกติใน
ห้องเรียนหากปราศจากการถ่ายเทอากาศจะทำให้เกิดความอึดอัดไม่สบายตัว ฉะนั้นจึงจำเป็น
ต้องจัดห้องให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก

จะเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนในด้านบรรยากาศในชั้นเรียนต้องคำนึงถึง
ความสะดวกต่าง ๆ ทางกายภาพที่เอื้ออำนวยไม่เป็นอุปสรรคต่อการ เรียนของนักเรียน นอกจากนี้
ควรจัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศทางวิชาการ เช่น จัดที่สำหรับแสดงผลงานหรือคิดเรื่องราวที่
น่าสนใจต่าง ๆ โดยนักเรียนช่วยกันจัด จะทำให้ห้องเรียนน่าอยู่และเป็นการส่งเสริมการเรียน
ที่ดีให้กับนักเรียนอีกด้วย

กิจกรรมนอกชั้นเรียน

กิจกรรมนอกชั้นเรียน เป็นกิจกรรม เสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นนอกชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียน
ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจ และก่อให้เกิดประสบการณ์ตรงกับนักเรียนทั้งสิ้น เพื่อเป็น
ประโยชน์ต่อตัวนักเรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการ เสริมความรู้ เพิ่มพูนทักษะ การใช้ภาษา
หรือก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน รวมทั้งมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกับผู้อื่น
กิจกรรมนอกชั้นเรียนมิได้กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือมิได้บังคับว่าจะต้องเรียน แต่บุคคลในสถานศึกษา
ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารการศึกษา ครู นักเรียนรวมการจัดให้มีขึ้น โดยมุ่งหวังส่งเสริมการเรียน
ในชั้นเรียนให้มีผลดีกว่าเดิม นั่นคือกิจกรรมนอกชั้นเรียน เป็นการ จัดที่ส่งเสริมการเรียนในชั้นเรียน
เอื้อต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทางหนึ่ง

ธนุ แสงศักดิ์ (2513: 59) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกิจกรรมนอกชั้นเรียน
ว่าเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับครูอาจารย์
เพราะได้ทำงานร่วมกันทำให้บุคคลได้มีโอกาสรู้จักกันมากขึ้น มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
ซักถาม ความเข้าใจ และข้อเท็จจริงซึ่งแต่ละฝ่ายต้องการรู้

วัชรวิ ทรัพย์มี (2516: 59) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนอกชั้นเรียนว่า
เป็นการช่วยให้นักเรียนใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ มีเพื่อนมากช่วยพัฒนาความสามารถพิเศษ
ช่วยให้นักเรียนเป็นพลเมืองดีและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพด้วย

ปราโมทย์ แก้วคล้าย (2519: 18) กล่าวถึงกิจกรรมนอกชั้นเรียนว่า เป็นกิจกรรม
ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงและเกิดมีทักษะตามความสามารถของเขาแต่ละคน

ประภาพรณ สุวรรณสุข (2523: 40) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกิจกรรมนอก
ชั้นเรียนว่า ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้ผู้เรียนเจริญงอกงาม ทั้งในด้านร่างกาย
อารมณ์ สังคม สติปัญญา สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเปิด
โอกาสให้นักเรียนทุกคน เข้าร่วมตามความสมัครใจไม่มีการบังคับ

กิจกรรมนอกชั้นเรียน เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีความสำคัญมาก เพื่อให้การจัด
กิจกรรมดำเนินไปอย่างเหมาะสม กระทรวงศึกษาธิการ (2524: 3) จึงได้กำหนดหลักในการจัด
กิจกรรมเสริมหลักสูตรสรุปได้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมต้องเป็นไปตามนโยบายหลักของรัฐบาลในการดำเนินงาน พัฒนาการ
ศึกษาเพื่อส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงของชาติ
2. จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมนักเรียนให้มีระเบียบวินัยในตนเอง
3. จะต้องเป็นไปเพื่อวางรากฐานการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์
เป็นประมุข
4. จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนและครู
5. การจัดกิจกรรมใด ๆ จะต้องมีการวางแผนและระเบียบข้อบังคับของกิจกรรม
โครงการ และระเบียบข้อบังคับนั้นจะต้องเป็นของโรงเรียน
6. การจัดกิจกรรมจะต้องปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนทางราชการ

7. นักเรียนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ไม่น้อยกว่า 1 อย่าง

8. ทุกกิจกรรมจะต้องมีครูอาจารย์ในโรงเรียนร่วมรับผิดชอบดำเนินการ

9. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนั้นจะต้อง เป็นบุคคลที่อยู่ปัจจุบันในสถานศึกษานั้น เว้นแต่วิทยากรให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา

10. การจัดให้มีกิจกรรม เลือกใด ๆ ให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษานั้น ๆ

11. การจัดกิจกรรมใด ๆ ให้โรงเรียนควบคุม เรื่องการรับ-จ่าย เงินหรือพัสดุสิ่งของอื่น ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบและประหยัด เพื่อความมั่นคงและปลอดภัยของชาติ

12. ในกรณีที่หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเห็นว่ากิจกรรมใด ๆ ไม่เหมาะสม มีการกระทำ หรืออาจนำมาซึ่งภัยอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ให้หัวหน้าสถานศึกษาสั่งยกเลิกกิจกรรมนั้น ๆ

สุจริต เพียรชอบ (2525: 168) ได้เสนอหลักการดำเนินการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรไว้ต่าง-ๆ กัน สรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนควรมีการวางแผนการดำเนินการจัดกิจกรรมร่วมกับนักเรียน เพื่อจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์และสนองความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด

2. โรงเรียนพึงถือว่านักเรียน เป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน เป็นบุคคลสำคัญที่โรงเรียนจะต้องช่วยให้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มที่และ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ได้มากที่สุด

3. การร่วมกิจกรรมของนักเรียนควร เป็นไปด้วยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับ

4. โรงเรียนควรให้ความเสมอภาคและความยุติธรรมแก่นักเรียนทุกคนไม่ควรมีการให้สิทธิพิเศษแก่ผู้ใดในการร่วมกิจกรรม

5. โรงเรียนควรให้การสนับสนุนในกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นแต่ละครั้งด้วยการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ เช่น จัดอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมที่เหมาะสม สถานที่ อุปกรณ์ และงบประมาณเท่าที่พอจัดให้ได้

6. อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมควร เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และความถนัดใน กิจกรรมที่ตนถนัดและควรมีบุคลิกภาพที่ดี เป็นกันเองกับนักเรียน สามารถทำงานร่วมกับนักเรียน รู้จัก เสียสละ และมีความ เป็นประชาธิปไตย

7. งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ควรดำเนินการอย่างรอบคอบ รัดกุมและยุติธรรม

8. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมควร เหมาะสมจะจัดกิจกรรมในเวลา เรียนหรือนอก เวลาเรียนก็ได้แต่ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการจัดและประโยชน์ที่นักเรียนส่วนใหญ่จะได้รับให้ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

9. กิจกรรมที่จัดควร เป็นกิจกรรมที่ประหยัดไม่ทำให้ผู้ร่วมกิจกรรมต้องเสีย เวลาและ ค่าใช้จ่ายมากเกินไป อีกทั้งควร เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์และเหมาะสมกับสถานการณ์ในท้องถิ่น

10. กิจกรรมที่จัดควร เป็นส่วนประกอบของกิจกรรมในหลักสูตร ซึ่งนักเรียนจะคงทราวม ว่ากิจกรรมนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร คงทราวมวิธีดำเนินการจัด เป็นอย่างดี

11. กิจกรรมที่จัดควรสอดคล้องกับปรัชญาและนโยบายของรัฐ และไม่ขัดกับกฎหมาย ของบ้าน เมือง วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม

สำหรับการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพนั้น สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523: 202-203) ให้คำนิยามถึงหลักสำคัญ ๆ สรุปได้ดังนี้

1. ความคิดริเริ่มที่จะจัดกิจกรรมหรือการคิดตั้งขุมทุนควรมาจากตัวนักเรียน ครู เป็น เพียงผู้แนะหรือชี้แนวทาง

2. โรงเรียนควรจะได้สนับสนุนหรืออำนวยความสะดวกให้นักเรียนที่ถนัดหรือมีความ สนใจทางภาษาไทยได้มีส่วนร่วมมากที่สุด

3. การร่วมกิจกรรมภาษาไทยควร เป็นไปโดยความสมัครใจไม่มีการบังคับ

4. โรงเรียนให้การสนับสนุนด้วยการ จัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความเหมาะสม เพื่อจะ ได้ดำเนินการกิจกรรมไปด้วยดี

5. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวางแผนกับนักเรียน เพื่อจะได้จัดกิจกรรมทางภาษาที่มีประโยชน์ และสนองความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด

6. การจัดกิจกรรมควรจัดนอกเวลาเรียน ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เสียเวลาเรียน

7. การจัดกิจกรรมควรทำอย่างสม่ำเสมอและเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ
8. การจัดกิจกรรมทางภาษาไทยควรจัดโดยสมาชิกไม่ใช่จัดเพื่อชื่อเสียงของ

บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

9. การจัดกิจกรรมควรมีระเบียบระบบมีการดำเนินการที่รัดกุม
10. กิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทยที่จัดขึ้นควรสอดคล้องกับนโยบายและความมุ่งหมาย

ของโรงเรียน

11. การจัดกิจกรรมควรถือหลักการประหยัด เป็นสำคัญ
12. การให้ค่าปรึกษากิจกรรมควรถือ เป็นงานประจำส่วนหนึ่งของครู
13. มวลสมาชิกควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของกิจกรรมชุมนุม
14. การจัดกิจกรรมแต่ละครั้งควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ให้พร้อม
15. ควรมีการประเมินผลการจัดกิจกรรม เป็นระยะ ๆ
16. ทางโรงเรียน คณะครูอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีทัศนคติที่ดี ต่อการจัดกิจกรรม เสริม

หลักสูตรวิชาภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

อรุณ จันทวนิช (2520). ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบทางด้านโรงเรียน ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ซึ่งได้แก่ คุณภาพของโรงเรียน ครู คุณลักษณะของนักเรียน และภูมิหลังทาง เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากร ประกอบด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 23,555 คน มีความยาวและผู้ปกครองของเด็กนักเรียนจำนวน 1,753 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเหตุผล ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้คือ ขนาดของโรงเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว ประสบการณ์ในการเรียนก่อนเข้าโรงเรียน และประวัติในการเรียน กล่าวคือนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน และไม่เคยเรียนซ้ำชั้น มักจะได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ทิศ เพลิน เมียวหวาน (2521) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาองค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์และภาษาไทย เป็นตัวเกณฑ์ และองค์ประกอบทางด้านนักเรียน องค์ประกอบทางด้านภูมิหลังทาง เศรษฐกิจและสังคมครอบครัว และองค์ประกอบทางด้านโรงเรียน เป็นตัวพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ จำนวน 585 คน รวมทั้งบิดามารดา ผู้ปกครอง และอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญในลำดับสูงสุดในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ พื้นความรู้เดิม รองลงมาได้แก่ ความเห็นของครูต่อความสามารถของนักเรียน พื้นที่ของห้องเรียนต่อนักเรียน 1 คน การพูดภาษาไทยกลางที่บ้าน จำนวนคาบของครูที่สอนใน 1 สัปดาห์ สถิติการขาดเรียน วุฒิของครู อายุของนักเรียน ขนาดของครอบครัว และการอ่านหนังสือพิมพ์ของผู้ปกครอง ตามลำดับ ซึ่งตัวพยากรณ์นี้ได้อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 39

สุมาลี สังข์ศรี (2521) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6 จำนวน 273 คน ใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากคะแนนผลการสอบประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2520 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางบ้านต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางบ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง 'อิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคนชั้นสูง ชั้กลาง และชั้นต่ำในกรุงเทพมหานครว่า มีวิธีการรักษาสุขภาพเดิมของคนไว้ได้อย่างไร โดยได้ศึกษาเฉพาะอิทธิพลทางด้าน เศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของลูกคือ ศึกษาว่าพ่อแม่ของนักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่างกัน จะมีผลต่อความสำเร็จการศึกษาของลูกหรือไม่ ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก 3 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน เก็บข้อมูลโดยวิธีการสอบถามจากตัวนักเรียนและผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลจากการวิจัยพบว่า สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ นั้น จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก

อรพรรณ วีระกะลัส (2523) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การวิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร" การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อต้องการศึกษาองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,133 คน จากการศึกษาพบว่า

องค์ประกอบทางด้านตัวนักเรียน ตัวพยากรณ์สำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ เพศของนักเรียน น้ำหนักของนักเรียน สถิติการเรียน การเรียนซ้ำชั้น รายได้ของครอบครัว และการศึกษาของบิดา

องค์ประกอบทางด้านตัวครู คุณวุฒิ ป.กศ.สูง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง เป็นตัวพยากรณ์ที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

อรพินท์ ชูชม (2523) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย". เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โปรแกรมวิทย์-คณิต, โปรแกรมศิลป์-ภาษา, โปรแกรมศิลป์-คณิต กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4 และปีที่ 5 ปีการศึกษา 2522 ของโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,146 .โดยวิธีการสุ่มแบบแยกประเภท และสุ่มตัวอย่างโรงเรียนแบบแยกประเภท โดยแยกตามท้องที่การศึกษาจากท้องที่การศึกษาได้โรงเรียนจำนวนทั้งหมด 9 โรงเรียน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลเองส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งทางโรงเรียนจัดเก็บให้ แล้วนำมาวิเคราะห์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ จากการศึกษาพบว่า พื้นความรู้ สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทักษะทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

พรทิพย์ ทาวรจักร์ (2525) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและองค์ประกอบด้านบิดามารดา องค์ประกอบด้านนิสิต และองค์ประกอบด้านกิจกรรม เสริมหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ข้อมูลที่เก็บไว้แล้วของฝ่ายวางแผนและพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 และปีที่ 3 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 2,650 คน และ 2,541 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวแปรในองค์ประกอบด้านบิดามารดา ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$) คือ รายได้ของบิดา ตัวแปรในองค์ประกอบด้านนิสิตที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ เพศ คณะ จำนวนครั้งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ลำดับที่เลือกของคณะที่ศึกษา จำนวนเงินที่ได้รับในแต่ละเดือน การได้รับรางวัล และวิธีเดินทางมามหาวิทยาลัย และตัวแปรในองค์ประกอบด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คือ ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่สนใจมากที่สุด และประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรของฝ่ายศิลป และวัฒนธรรมที่สนใจมากที่สุด

ประนอม ทวีกาญจน์ (2526) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเต็มสภาพแวดล้อมทางบ้าน บรรยากาศในชั้นเรียน และคุณภาพของการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการเรียนเต็มมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.428$) และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ องค์ประกอบด้านบรรยากาศในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.272$) และคุณภาพของการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.220$) แสดงว่านักเรียนที่มีผลการเรียน เต็มกับบรรยากาศในชั้นเรียน และคุณภาพของการสอนสูง มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สหคูณระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวพยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นทีละตัวจนครบ 4 ตัว โดยเริ่มจากผลการเรียนเต็ม

บรรยากาศในชั้นเรียน คุณภาพของการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมทางบ้าน ตามลำดับ และพบว่าทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($x = 0.4281, 0.5002, 0.5050$ และ 0.5055) แสดงว่าตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

จูลี ลี้มพิสุทธิ (2526) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน และองค์ประกอบทางด้านกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และหาสมการถดถอยพหุคูณ เพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้องค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา เป็นตัวพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 398 คน ผลการวิจัยพบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์กับตัวพยากรณ์ทั้ง 25 ตัวในองค์ประกอบบางประการที่ไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา มีตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 17 ตัว เรียงตามลำดับดังนี้ ขนาดของโรงเรียน การทำแบบฝึกหัดแปลก ๆ ใหม่ ๆ นอกเหนือจากที่เรียนในห้องเรียน เพศของครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ ประเภทของโรงเรียน การเข้าแข่งขันคอบัญหาทางคณิตศาสตร์ การสอนซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ การศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ การอ่านวารสารเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ คะแนนรวมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับครอบครัว เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ การอธิบายปัญหาทางคณิตศาสตร์กับเพื่อน การไปดูนิทรรศการทางคณิตศาสตร์นอกสถานที่ และสถิติการขาดเรียน ตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ขนาดของโรงเรียน การเข้าแข่งขันคอบัญหาทางคณิตศาสตร์ การสอนซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ และการทำอุปกรณ์ร่วมกับพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ร้อยละ 52.81

กอบกุล รังลิยะโรจน์ (2527) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้าน และโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง สังกัดกรมสามัญศึกษา

จำนวน 320 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนภายในครอบครัว ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ กิจกรรมนอกชั้นเรียน องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ สภาพของโรงเรียนในช่วงเวลาเรียน ส่วนองค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และครูผู้สอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อาจารย์ รัชชวัลลภ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลขององค์ประกอบด้านลักษณะของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" เพื่อหารูปแบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผลขององค์ประกอบด้านลักษณะของนักเรียน (แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ынภาพเกี่ยวกับตนเอง ทักษะคิดต่อวิชาที่เรียน ความรู้พื้นฐานเดิม และความถนัดทางการเรียน) องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและฐานะทางเศรษฐกิจ และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 617 คน โดยการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแยกประเภทตามขนาดโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนใหญ่ ได้โรงเรียนทั้งสิ้น 22 โรงเรียน จากนั้นทำการสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้จำนวนห้องเรียนทั้งหมด 22 ห้องเรียน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ และแบบสอบถามนินภาพเกี่ยวกับตนเอง แบบสอบถามทักษะคิดต่อวิชาที่เรียน แบบสอบถามคุณภาพของการสอน แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางบ้าน แบบสอบถามมาตรฐานวัดความถนัดทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เส้นทาง (Path snaltsis) ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรง ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โดยที่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะส่งผลทางตรง

นพมาศ พัทธสิทธิ์ (2529) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียนและครู สมรรถภาพทางการสอน สภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา 2 กลุ่มคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนรายวิชาพื้นฐานอาชีพ เกษตรกรรม และช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 6 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 4 ชนิดคือ แบบสอบถามภูมิหลังของนักเรียนและแบบสอบถามสมรรถภาพทางการสอนของครู แบบสอบถามภูมิหลังของครู และแบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน แบบประเมินพฤติกรรมการสอนของครู แบบสังเกตสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และแบบประเมินสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรที่ทำนายที่สำคัญในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมี 3 ตัว คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน อาชีพของมารดา และเพศของนักเรียน

จันทนีย์ กาญจนะโรจน์ (2530) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางครอบครัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดชลบุรี จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า อาชีพของมารดา ที่อยู่อาศัยของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ความคาดหวังของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อการศึกษาต่อของนักเรียน ความคิดเห็นของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อวิชาคณิตศาสตร์ การเอาใจใส่ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อการทำบ้านวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน การเสริมทักษะและการให้ความรู้เพิ่มเติมทางคณิตศาสตร์ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การติดตามผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และการให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจนักเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประคินธุ์ จิระเดชประไพ (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบระหว่างโรงเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับโรงเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านเกี่ยวกับโรงเรียน ได้แก่ ขนาดของโรงเรียน ความเพียงพอของอุปกรณ์การสอน และในด้านเกี่ยวกับตัวครู ได้แก่ วุฒิ ประสบการณ์การสอน จำนวนคาบการสอนต่อสัปดาห์ ความสามารถในการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้บริหาร 20 คน และครูผู้สอน 187 คน จากโรงเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 10 โรงเรียน และจากโรงเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 10 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะของครูในระดับมัธยมศึกษาที่มีอายุมาก และมีประสบการณ์

มาก จะส่งผลทำให้ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าครูที่มีอายุน้อยและประสบการณ์น้อย แต่ความสามารถของนักเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการที่ครูชายและครูหญิง เป็นผู้สอน

งานวิจัยต่างประเทศ

โรเบิร์ต เจ ไรท์ และ แอนดิว จี บีน (Robert J. Wright and Andrew G. Bean 1974) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์ผลการเรียนในวิทยาลัย เพื่อศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์ผลการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 1,631 คน ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดา และการศึกษาของมารดา โดยใช้แบบสอบถามวัดความถนัดทางการเรียนด้านภาษา และคณิตศาสตร์ และใช้เกณฑ์เฉลี่ยของนิสิตปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย นำผลการวิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัย ได้ดีกว่านิสิตที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

จอห์น ฮาสเคล เบนสัน (John Haskell Benson 1978) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเงินเดือนของครู ประสบการณ์ในการสอนของครู ระดับการศึกษาของครู ขนาดของโรงเรียน และพื้นฐานทางเศรษฐกิจของนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามครู และเกรดเฉลี่ยของนักเรียน เกรด 5 โดยใช้ข้อมูลจากโรงเรียนรัฐบาล 43 แห่ง ในรัฐโอกลาโฮมา ผลการวิจัยพบว่า พื้นฐานทางเศรษฐกิจของนักเรียน เงินเดือนของครู ระดับการศึกษาของครู มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

โรเจอร์ เดนลีย์ เรย์มอนด์ (Roger Danley Raymond 1983) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่บ้านและทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่บ้าน ทางโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการอ่าน ด้านความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ และการเห็นคุณค่าของตัวเอง ใช้แบบสอบถามสภาพแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนและแบบทดสอบ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียน

เกรด 5 จำนวน 1,660 คน ทางตอนใต้ของออนตาริโอ นำผลมาวิเคราะห์โดยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ จากการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้าน ซึ่งวัดด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน สำหรับความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน สำหรับความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์การเห็นคุณค่าของตัวเองกับสภาพแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียนนั้น มีความสัมพันธ์ในระดับที่ใกล้เคียงกัน

วิกเตอร์ มานูเอล บูจัน เดลกาโด (Victor Manuel Bujan-Delgade 1983) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของสภาพ เศรษฐกิจและสังคม กับผลสัมฤทธิ์ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 4 และ 6 ในคอสตาริกา ใช้ตัวอย่างประชากรนักเรียนจำนวน 1,175 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์แบบสอบถามสภาพเศรษฐกิจและสังคม แบบสอบถามเกี่ยวกับครูและสภาพโรงเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์องค์ประกอบและการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงได้คะแนนการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

มัลยานี สุมานตรี (Mulyani Sumantri 1985) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเอาใจใส่ของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน และอิทธิพลของระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นปีที่ 9 จำนวน 263 คน ในประเทศอินโดนีเซีย และผู้ปกครองของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเอาใจใส่ของมารดา ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง การเอาใจใส่ของบิดามามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหญิง แต่ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาย ระดับการศึกษาของบิดามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง อาชีพของบิดาและมารดามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหญิง แต่ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชาย

อีเทลเบิร์ต ออนวุดีวี อีเทโอชา (Ethelbert Onwudiwe Ekcocha 1986) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทางด้านนักเรียนที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ

นักเรียน ตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่มนักเรียนระดับชั้นปีที่ 5 จากโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 2,909 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ แบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานที่บ้านแบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ แบบวัดเจตคติ และแบบทดสอบความรู้เรื่อง คำ ผลการวิจัยพบว่า พื้นฐานที่บ้านและเจตคติของนักเรียนเป็นสาเหตุโดยตรงทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และกิจกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีองค์ประกอบด้านชั้นเรียน วิธีการสอนของครู และพฤติกรรมของครูมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย